Γιατί δέν μπορεί νά σηκώση κεφάλι ὁ Ἕλλην ἐργαζόμενος

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΜΙΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

Ἐμπεριστατωμένη μελέτη τοῦ κ. Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ μικρὴ αὔξηση τῶν κατωτέρων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων που ἀνηγγέλθη πρὸ δύο ἑβδομάδων περίπου, δὲν ἐνθουσίασε θέβεια κανένα. Γεγονὸς εἶναι ὅτι δὲν καλύπτει οὐτε τὴν ἐπιβάρυνση τοῦ βαλαντίου τῶν πιὸ ἰσχνὰ ἀμειβομένων ἐργατοϋπαλλήλων πού προέκυψε ἀπὸ τὴ μετοτροπὴ τῆς ὀκᾶς σὲ κιλό.

Τοὐλάχιστο ἡ καθημερινὴ πεῖρα τῶν οἰκογενειαρχῶν αὐτὸ μᾶς βεβαιωνεί.

Μοναδικὴ κατὰ τὴ γνώμη μας αἰτία, ἡ ἀνικανότητα τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος καὶ τῆς ἡγεσίας του, νὰ ἐπιβάλη καλύτερες λύσεις. Οὐσιαστικὰ ἡ δοθεῖσα αὔξησις εἶναι ἀποτέλεσμα τριῶν αἰτιῶν: α) Τῆς ἱκανότητος τῆς ἐργοδοτικῆς τάξεως νὰ καταβάλη πολὺ σημαντικώτερες αὐξήσεις λόγω συσσωρεύσεως κερδῶν. Πολλοὶ μάλιστα ἐργοδότες ἔχουν ἤδη δηλώσει τὴν αὔξησή αὐτή. β) Τῶν ἀνθρωπιστικῶν αἰσθημάτων τῆς κυβερνήσεως καὶ γ) τοῦ ὅτι στὴν πραγματικότητα δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐξήσεως, ἀλλὰ περὶ μιᾶς ἀναπροσαρμογῆς τῆς ἀγορασταικῆς ἱκανότητος μερίδος ἐργαζομένων στὰ πρὸ τριετίας ἐπίπεδα.

Τὸ γεγονὸς λοιπὸν αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδημικὴ μορφὴ πού ἔχει προσλάβει πλέον ἡ ἀνικανότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ μας κινήματος νὰ ἐκμεταλλευθῆ ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων 1) τὴν αὔξηση τοῦ ἐθνικοῦ μας εἰσοδήματος καὶ 2) τὴν αὔξηση τῆς παραγωγικότητος, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τῶν ἀθιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων πού ἔχει ὑπερδιπλασιασθῆ, πρέπει νὰ βάλη ὅλους τοὺς Ἕλληνες ἐργατοϋπαλλήλους σὲ σκέψεις. Πρέπει νὰ μᾶς ὁδηγήση στὴν ἐξεύρεση τῶν βαθυτέρων αἰτίων πού προκαλοῦν τὴν ἀναιμία στὸ συνδικαλιστικό μας ὀργανισμό. Πρέπει, μὲ μιὰ καλὴ διάγνωση, νὰ γίνη τὸ πρῶτο ὄβημα γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἐπικίνδυνης καὶ γιὰ τὸ δημοκρατικό μας καθεστὼς καὶ γιὰ τὸ ἔθνος μας ἀνικανότητός του.

Τὸ ἐρώτημα στὸ ὁποῖο καλούμεθα νὰ ἀπαντήσουμε εἶναι περίπου τὸ ἑξῆς: Ποιὰ εἶναι τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς ἀναιμικῆς καταστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλισμοῦ; Τί φταιει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωση κεφάλι ὁ Ἕλληνας ἐργαζόμενος;

Ἡ πρώτη κατὰ τὴ γνώμη μας βασικὴ αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία μάλιστα ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε στὴ φιλόξενη αὐτὴ στήλη εἶναι ἕνα μεγάλο φυλετικό μας ἐλάττωμα. Εἶναι ὁ ἑλληνικὸς ἀτομισμός, πού σὲ δύσκολες περιστάσεις, ὅπως οἱ σημερινές, μεταβάλλεται σὲ ψυχρεκιλισμὸ ἢ σὲ ἕναν ἀρνητικώτατο ἐπαναστατισμὸ πού ὁποδόσκει. Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι, ὁ ὅτι κυριαρχεῖ σὲ μεγάλο μέρος τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως μιὰ ἀότικὴ νοοτροπία, πού μόνον σὲ βιαθέτοντες κεφάλσια μικρὰ ἢ μεγάλα δικαιολογεῖται ἡ ὑπαρξίς της.

Πραγματικὰ πάντοτε οἱ Ἕλληνες ἀντιπαθούσανε τὴ συλλογική καὶ ὁμαδική δράση. Ἀγωνιζόμαστε ὁ καθένας ἀτομικά, πῶς νὰ κουτσοβολευθοῦμε στὴ ζωή. Ἐγωϊστὲς ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, εἴμαστε λοιπὸν ἐκ φύσεως ἀντίθετοι στὴ συνδικαλιστικὴ καὶ στὴ συνεταιριστικὴ ἰδέα. Καὶ τὸ χειρότερο, γιὰ νὰ μεταχειριοθοῦμε τὴ φράση τοῦ ἐπισκόπου Κισάμου καὶ Σελίνου Εἰρηναίου «ὅταν ὁ μέσος Ἕλληνας κατέχει κάπου στὴ ζωὴ μιὰ μικρὴ θέση γλείφει καὶ κολακεύει ὥσπου νὰ πετύχη αὐτὸ πού θέλει. Ὅταν τὸ πετύχει γίνεται ἀφέντης καὶ τύραννος γιὰ τοὺς ἄλλους» ὅπως τόσοι ἡγέτες τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς μας τάξεως.

Ἀλήθεια πόσο θὰ εἶχε νὰ ὠφεληθῆ τὸ συνδικαλιστικό μας κίνημα ἂν ἔπαυαν ἄρκετοι συνδικαλιστὲς ἡγέτες νὰ εἶναι μέχρι παροξυσμοῦ ἀτομιστὲς. Τότε οἱ διαγραφές, οἱ ἀδικαιολόγητες καὶ σκόπιμες ὁλοκληρων ἐργατικῶν κέντρων ἢ σωματείων θὰ σταματοῦσαν καὶ τὸ συνδικαλιστικό μας κίνημα θὰ εὕρισκε τὴν ἑνότητά του. Ἐπίσης πολλὰ θὰ εἶχε νὰ ὠφεληθῆ ὁ ἑλληνικὸς συνδικαλισμὸς ἂν οἱ διανοούμενοι τῆς ἐργατικῆς τάξεως, οἱ ὑπάλληλοι καὶ τόσες χιλιάδες ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν, ἀπολυτηριούχων γυμνασίου, ἐνδιαφέρονταν λίγο γιὰ τὴ μοῖρα καὶ τὴν τύχη τους.

Μόνον τότε θὰ ἦσαν σὲ θέση οἱ Ἕλληνες ἐργαζόμενοι νὰ σαρώσουν ἀπὸ τὶς διοικήσεις τῶν συνδικάτων τους ὅλους ὅσους θάζουν τὶς ἀτομικές τους φιλοδοξίες καὶ τὰ συμφέροντά τους, πάνω ἀπὸ τὰ συμφέροντα καὶ τὶς φιλοδοξίες τῆς ἑλληνικῆς τάξεως.

Διότι παντοῦ στὶς εὐρωπαϊκὲς δημοκρατίες, ἡ ἐργατικὴ τάξη, διαποτισμένη ἀπὸ τὸ ἀνώτερο αὐτὸ συνδικαλιστικὸ πνεῦμα, ὄχι μόνον πέτυχε νὰ βελτιώση τὶς συνθήκες τῆς ζωῆς της σημαντικά, ἀλλὰ ἔδωσε στὸ ἔθνος της μεγάλους καὶ θαυμαστοὺς ἡγέτες, ἢ ἐθημιούργησε νέες κοινωνικὲς μορφές, ὅπως στὴ Σκανδιναυία, ἐπὶ παραδείγματι. Ἐγέννησε ἐπίσης μιὰ νέα καὶ προοδευτικὴ φιλοσοφία ζωῆς. Ἵδρυσε ἰσχυρότατα κόμματα. Στήριξε καὶ ὑγρέμισε κυβερνήσεις. Δημιούργησε νέα κοινωνικὰ καθεστῶτα, πού κυρίως αὐτὴν ὑπηρετοῦν.

Ὁ ἐαυτουλισμός μας λοιπὸν πού βασιλεύει εἰς βάρος τῶν γενικωτέρων καὶ πραγματικῶν μας συμφερόντων εἶναι ἡ μία, ἡ ψυχολογικὴ αἰτία τοῦ ὅτι δὲν ἀκμάζει στὸν τόπο μας ἡ συνδικαλιστικὴ ἰδεολογία.

Δίπλα στὴν ὑποκειμενικὴ αὐτὴ αἰτία στέκεται καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ἀντικειμενικές. Εἶναι τὸ ὅτι ἡ χώρα μας μόλις τώρα ἀρχίζει νὰ ἐκβιομηχανίζεται. Μὲ τὴν ἐκβιομηχάνιση δυναμώνει ἀριθμητικὰ καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξη, πού δὲν μπορεῖ μελλοντικὰ παρὰ νὰ φιλοδοξήση ν' ἀποκτήση καὶ αὐτὴ μιὰ ἀποφασιστικὴ γνώμη στὴν ἐθνικὴ μας ζωή. Ὄχι θέβαια γιατὶ 800.000 ἐργατοϋπάλληλοι εἶναι λίγοι. Ἀλλὰ διότι ὑποκειμενικοὶ παράγοντες καθαρῶς ἑλληνικοί, παίζουν ἀνασταλτικὸ ρόλο στὴν πορεία τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς μας τάξεως. Γι' αὐτὸ τὰ ψυχολογικὰ καὶ κλιματολογικὰ αἴτια εἶναι σημαντικώτερα ἐπὶ τοῦ παρόντος τῶν ἀντικειμενικῶν, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἶναι τὸ ὑπανάπτυκτο ἐν μέρει τῆς οἰκονομικῆς δομῆς τῆς χώρας.

Τρίτη αἰτία ἐπίσης βασική, εἶναι τὸ ὅτι ἕνα σεβαστὸ ποσοστὸ ἐργατοϋπαλλήλων εἶναι μικροαστοί. Βοηθοῦν ἔτσι τὸ ἐκ κυρίας ἀπασχολήσεώς των εἰσόβημα μὲ μιὰ διοτεχνία, ἕνα περίπτερο, ἕνα ἐμπορικὸ κάποιο ἀγρόκτημα. Ἔτσι ἡ μερίδα αὐτὴ δὲν ἐνδιαφέρεται σχεδὸν καθόλου γιὰ τὴ συνδικαλιστικὴ δράση καὶ ὀργάνωση, ἐνῶ ταὐτόχρονα κόβει τὸ ψωμὶ, μὲ τὶς διπλὲς δουλειές, χιλιάδων ἀνέργων. Ἄλλη ἐπίσης σημαντικὴ αἰτία τῆς ἀξιοθρήνητης καταστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος εἶναι ὁ παραγοντισμός. Οἱ πρόεδροι συνήθως καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν διαφόρων σωματείων συνήθισαν νὰ παίζουν τὸ ρόλο τοῦ πολιτικοῦ παράγοντα. Εἶναι εὐκολώτερο πράγματι σ' ἕνα συνδικαλιστὴ ἡγέτη, ἀλλὰ καὶ συμφερώτερο γι' αὐτόν, νὰ πετυχαίνη μερικὰ ρουσφετάκια γιὰ τὸ σωματεῖο ἢ γιὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ δραστήρια μέλη του, παρὰ νὰ ὀργανώση τοὺς ἐργαζομένους καὶ νὰ τοὺς κινητοποιήση σὲ ἀγῶνες. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἑλληνες ἐργατοϋπάλληλοι, ἢ ἀδιαφοροῦν στὴν πλειοψηφία τους γιὰ τὸ σύλλογό τους ἢ ὅταν ψηφίζουν. ὑπερψηφίζουν ἐκείνους ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τους πού ἔχουν τὰ «μέσα». Ἔτσι ἀναρριχήθηκαν στὴν ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ μας κινήματος οἱ πολιτικάντιδες κυρίως καὶ ὄχι οἱ ἱκανοὶ καὶ οἱ ἀγωνιστές.

Εἶναι εὐτύχημα δὲ γιὰ τὸ συνδικαλισμὸ τοῦ τόπου πού ἡ σημερινὴ κυβέρνησις, ἀναγκασμένη ν' ἀκολουθήση ἐκ τῶν πραγμάτων μιὰ μακρόπνοη πολιτικὴ συσσωρεύσεως τοῦ κεφαλαίου στοὺς ἐπιχειρηματίες καὶ τοὺς κεφαλαιούχους, γιὰ νὰ πετύχη τὴν ἐκβιομηχάνηση μὲ τὸ σύστημα τοῦ οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἔκλεισε ἐπανειλημμένα τὶς πόρτες στοὺς συνδικαλιστὲς ὀπαδούς της, ὅταν ζητοῦσαν ἢ ζητοῦν ρουσφέτια πού θὰ ἐπηρέαζαν τὴν οἰκονομική της πολιτική.

Ἔτσι οἱ Ἕλληνες ἐργαζόμεροι ἄρχισαν νὰ κατανοοῦν ὅτι οἱ συνάδελφοί τους πού εἶχαν «μέσα» καὶ εἶναι τῆς «καταστάσεως» δὲν μποροῦν σὲ τίποτα τὸ σημαντικὸ νὰ τοὺς φανοῦν χρήσιμοι. Ἡ αὐστηρὴ καὶ προγραμματισμένη κάπως πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως στὸν οἰκονομικὸ τομέα θὰ πείση μελλοντικὰ γι' αὐτὸ ὅσους ἀκόμα δὲν ἔχουν πεισθῆ.

Ἔτσι ἡ συλλογικὴ δράση θὰ μείνη στὸ τέλος ἡ μόνη διέξοδος καὶ ἡ ἐργατοϋπαλληλικὴ τάξη τοῦ πιὸ περήφανου λαοῦ τῆς γῆς θὰ πάψη νὰ ἐπαιτῆ ἀπὸ τοὺς «παράγοντες» τὴν καλλιτέρευση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς της.

Πέμπτη στὴ σειρὰ, σημαντικὴ ἐπίσης, αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι ὁ κομμουνισμὸς. Χιλιάδες ἄξια καὶ δραστήρια στελέχη τῆς ἐργατικῆς μας τάξεως ἐνδιαφερόμενα γιὰ τὸ ἄοματο, ἀμφίβολο καὶ ἀβέβαιο μέλλον, ἔπεσαν στὴν γκάφα νὰ περιφρονήσουν τὸ χειροπιαστὸ καὶ καθημερινὸ μας παρόν. Αὐτὸ εἶναι ἑξ ἄλλου ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα ἐλαττώματα τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς κομμουνιστῶν. Ὅπου κυβερνᾶνε, θυσιάζουν τὶς εὐκαιρίες ἀμέσου καλυτερεύσεως τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων γιὰ κάποιον πάντα μελλοντικὸ ἐπίγειο παράδεισο. Ὅπου ἔχουν κάποια σημαντικὴ ἐπιρροή, ὅπως δυστυχῶς καὶ στὴ χώρα μας, τὴν ἐκμεταλλεύονται γιὰ ἄσχετους πρὸς τὰ τρέχοντα προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς ἐργαζομένους, σκοπούς.

Τὸ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐργατικὴ τάξη, ἀντίθετα ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκές, ἀμερικανικὲς καὶ ἀσιατικές, πού δὲν προσαρτήθηκαν στὸ κινέζικο ἅρμα ἀκόμη, εἶναι ἐπηρεασμένη σὲ σημαντικὸ βαθμὸ ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες αἰτίες τῆς ἀποχαυνώσεως τοῦ συνδικαλισμοῦ μας.

Ἐδῶ θὰ προσθέσουμε τέλος, σὰν ἔκτη αἰτία, τὸ ὅτι τὸ ἑλληνικὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα θέλησε νὰ μιμηθῆ τὸ ἀμερικανικό. Αὐτὸ βέβαια ἀπὸ ἀπόψεως ἰδεολογικοῦ περιεχομένου καὶ ἀντικειμενικῶν ἐμμέσων σκοπῶν. Ποιὸ ὅμως εἶναι τὸ ἰδεολογικὸ περιεχόμενο τοῦ ἀμερικανοῦ καὶ ποιὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συνδικαλισμοῦ; Ὁ ἀμερικανικὸς συνδικαλισμὸς δὲν ἔχει κανένα σχεδὸν ἰδεολογικὸ «πιστεύω». Μόνη του ἐπιδίωξη εἶναι μεγαλύτερες ἀμοιβές καὶ μεγαλύτερα κέρδη. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐργάτη εἶναι ὅμοιο μὲ τοῦ ἐργοδότη του πνεῦμα ἑνὸς μπίζνεσμαν.

Ἕνας τέτοιος σκοπὸς σκέτος καὶ μόνος, δὲν συνεκίνησε ποτὲ τοὺς εὐρωπαίους ἐργάτες. Αὐτοὶ στὴ μεγάλη τους πλειοψηφία ἔχουν εὐρύτερους κοινωνικοπολιτικοὺς καὶ ἀνθρωπιστικοὺς σκοπούς. Ὅπως ὁ καθηγητὴς κ. Καλτσουνάκης ἰσχυρίζεται στὴ βιομηχανικὴ του πολιτική, τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς Εὐρώπης εἶναι διαποτισμένο ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ δημοκρατικοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἐπίσης ἕνα ὄχι εὐκαταφρόνητο τμῆμα του ἔχει χριστιανικὸ ἰδεολογικὸ περιεχόμενο καὶ τελευταῖο σὲ δύναμη ἐρχεται τὸ κομμουνιστικό. Ἡ ψυχολογία τῶν Εὐρωπαίων ἐργατοϋπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀντικειμενικὲς συνθῆκες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου, δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἐργαζομένους νὰ ἔχουν σὰν μοναδικὸ τους ὑπόβαθρο τὸ συνδικαλιστικὸ ἁπλῶς πνεῦμα. Στοὺς ἀντικειμενικούς τους λοιπὸν σκοπούς ἡ αὔξηση τῶν μισθῶν τους εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς βασικώτερες βέβαια ἐπιδιώξεις τους, ἀλλὰ ὄχι ἡ μοναδική. Δεδομένου δὲ ὅτι, ὅπως ἡ πεῖρα ἀποδεικνύει, ἕνας κάποιος ἰδεαλισμὸς ἐνεργεῖ εὐεργετικὰ πάνω στοὺς ἐργαζομένους, σὰν ἐνωτικὸς κρίκος καὶ σὰν βουκέντρα γιὰ ἀγῶνες καὶ προσπάθειες, ἡ ἔλλειψη αὐτῶν τῶν ρευμάτων στὸ συνδικαλιστικὸ μας κίνημα ἐνεργεῖ ἀνασταλτικὰ στὴν πρόοδό του.

Αὐτὲς λοιπὸν οἱ βαθύτερες αἰτίες κρατοῦν σὲ ἀποτελμάτωση τὸ συνδικαλισμό μας, μὲ τὰ γνωστὰ σὲ ὅλους ἀποτελέσματα.

Διότι σὲ τελευταία ἀνάλυση, μία ἀστική κυβέρνηση χρειάζεται ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ ἐξαναγκάση τὴν ἐργοδοτικὴ τάξη σὲ ὑποχωρήσεις. Καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐπιχείρημά της θὰ ἦταν ὁ κίνδυνος γιὰ τὴν οἰκονομία πού θὰ ἐγκυμονοῦσε ἕνας καλὰ ὀργανωμένος καὶ μαζικὸς ἀπεργιακὸς ἀγῶνας. Ἐὰν εἶναι ἀληθινὸ ὅτι μιὰ δημοκρατικὴ κυβέρνηση στὴν ἐποχή μας εἶναι τὸ σημεῖο ἐξισορροπήσεως τῶν ἀνταγωνιζομένων κοινωνικῶν δυνάμεων καὶ τάξεων, τότε χωρὶς ἰσχυρὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα ἡ ἰσορροπία αὐτὴ στὴ χώρα μας θὰ καταλήγη πάντοτε νὰ εἶναι εἰς βάρος τῶν ἐργοζομένων.

Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡνωμένα Ἔθνη καὶ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐργάζονται ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὸ Κυπρὸ ὄχι μόνον διὰ τὴν εἰρήνευσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ πληθυσμοῦ. Εἰς τὴν εἰκόνα ἕνας ἐκπρόσωπος τοῦ ΟΗΕ, δίδει ὁ ἴδιος λίγο γάλα εἰς ἕνα Κογκολεζόπουλο πού φαίνεται νὰ ἔχη ἀντιρρήσεις διὰ τὰς ἐπιδαψιλευομένας πρὸς αὐτὸ περιποιήσεις.

ΑΠΟ ΤΗΝ 17ΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

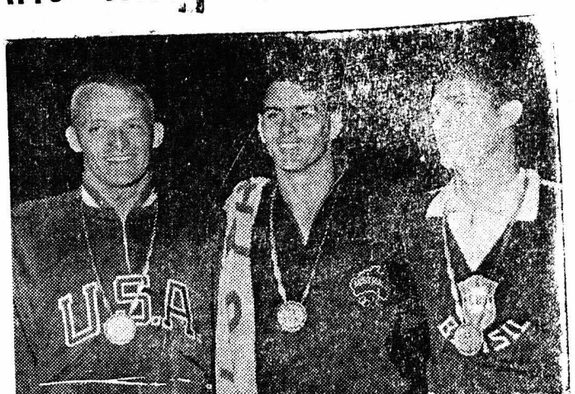

Οἱ ὀλυμπιονίκαι τοῦ ἀγῶνος 100 μέτρων ἐλευθέρας κολυμβήσεως. Ἀριστερὰ ὁ καταλαβὼν τὴν δευτέραν θέσιν Ἀμερικανὸς Λάνς Λάρσον, εἰς τὸ μέσον ὁ ἐλθὼν πρῶτος Αὐστραλὸς Τζὼν Ντέβιτ καὶ δεξιὰ ὁ τρίτος Βραζιλιανὸς Μανουὲλ Ντὲς Σάντος. Οἱ δύο πρῶτοι ἐπέτυχον χρόνον 55,2. Καὶ οἱ τρεῖς εἰκονίζονται μετὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν μεταλλίων.

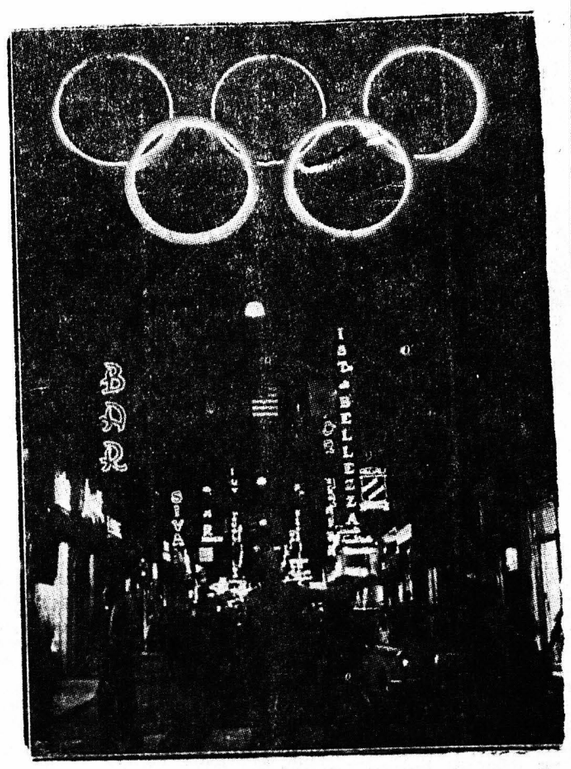

Ἐπὶ τῇ τελέσει τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἡ Ρώμη φωταγωγεῖται συνεχῶς καὶ παντοῦ βλέπει κανεὶς τὸ ὀλυμπιακὸν ἔμβλημα. Ἀνωτέρω, μία ὄψις τῆς Βία Φρατίνα ὅπως παρουσιάζεται τὰς τελευταίας ἡμέρας.

ΕΡΓΑ ΑΞΙΑΣ 9.588.135 ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΞΕΤΕΛΕΣΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΑΧΑΪΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΟΝ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ-ΙΟΥΝΙΟΥ

Συμφώνως πρὸς ἐπίσημον ἔκθεσιν κατὰ τὸ τρίμηνον Ἀπριλίου Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐδαπανήθησαν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας Ἀχαΐας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων ἔργων κοινῆς ὠφελείας 9.588.135 δραχμαί.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 600 000 δρχ. ἐδαπανήθησαν εἰς ἔργα ἐθνικῆς ὁδοποιΐας, 2.564.000 δρχ. εἰς ἔργα ἐπαρχιακῆς ὁδοποιΐας, 600.000 δρχ εἰς ἔργα δασικῆς ὁδοποιΐας καὶ 2.340.000 δρχ. εἰς μικρὰ κοινωφελῆ ἔργα. Ἐπίσης ἐδαπανήθησαν 450.000 δρχ. εἰς ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα (συνέχισις τῶν ἀντιπλημμυρικῶν Ἀροανείου καὶ Λάδωνος), 392.835 δρχ. εἰς ἔργα διευθετήσεως χειμάρρων, 180.600 δρχ. εἰς ἔργα ἀνοικοδομήσεως καὶ 1.205.000 δρχ. εἰς δημοτικὰ καὶ κοινοτικὰ ἔργα. Τέλος ἐδαπανήθη ποσὸν 200.000 δρχ. εἰς ἔργα δημοσίας ὑγείας, 47.500 δρχ. εἰς ἔργα ἰχθυόσκαλας Πατρῶν, 40.000 δρχ. εἰς μικρὰ ἐξωγαστικὰ ἔργα 411.195 δρχ. εἰς ἔργα κοινωφελοῦς Προνοίας, 200.000 δρχ. εἰς μελέτας τυπικῶν ἔργων. 207.500 δρχ. εἰς ἔργα μηχανικῆς καλλιέργειας καὶ 133.000 δρχ. εἰς διάφορα ἀρδευτικὰ κλπ ἔργα.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΤΗ

Γεννήσεις καὶ γάμοι — Μερικαὶ συγκρίσεις

ΑΘΗΝΑΙ. (Ἰδ. ὑπ.). Ἐξ ἐπισήμων στατιστικῶν στοιχείων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κίνησιν τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1957 προκύπτουν τὰ κάτωθι χαρακτηριστικὰ συμπεράσματα τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἰσχύουν μὲ μικρὰς ἴσως διαφορὰς καὶ διὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη:

1) Ἐπὶ πληθυσμοῦ 1000 ἀτόμων ἀντιστοιχοῦν 8 γάμοι, 19 γεννήσεις ζώντων, καὶ 8 θάνατοι. Κατὰ τὸ ἔτος 1937 ἐπὶ πληθυσμοῦ 1000 ἀτόμων ἀντεστοίχουν 6,5 γάμοι, 26 γεννήσεις ζώντων καὶ 15 θάνατοι.

2) Κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ ἔτους ἐλαβον χώραν περισσότεραι γεννήσεις ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄλλα τρίμηνα τοῦ ἔτους. Κατὰ τοὺς μῆνας Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον συνέβησαν περισσότεροι θάνατοι, ἐνῶ κατὰ τοὺς μῆνας Φεβρουάριον καὶ Ἀπρίλιον ἐτελέσθησαν περισσότεροι γάμοι.

3) Ἡ μέση ἡλικία ἦτο ἡ τῶν 28,8 ἐτῶν διὰ τὸν γαμβρὸν, ἡ τῶν 24,6 διὰ τὴν νύμφην ἢ τῶν 28,1, ἐτῶν διὰ τὰς μητέρας κατὰ τὴν γέννησιν, ἀνεξαρτήτως σειρᾶς γεννήσεως, ἐνῶ εἰδικώτερον ἡ μέση ἡλικία τῶν μητέρων αἱ ὁποῖαι ἐγέννησαν διὰ πρώτην φορὰν ἦτο ἡ τῶν 25,6 ἐτῶν. Ἡ μέση ἡλικία κατὰ τὸν θάνατον ἦτο διὰ τοὺς ἄρρενας 56,4 ἐτῶν καὶ διὰ τὰς θήλεις ἡ τῶν 60,5 ἐτῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1937 ἡ μέση ἡλικία ἦτο ἡ τῶν 28,4 ἐτῶν διὰ τοὺς γαμβροὺς, ἡ τῶν 23, 9 διὰ τὰς νύμφας, ἡ τῶν 29,5 διὰ τὰς μητέρας γεννικῶς, ἡ τῶν 36 5διὰ τοὺς θανόντας ἄρρενας καὶ ἡ τῶν 37,9 διὰ τὰς θήλειες.

4) Ἐκ τῶν γεννηθέντων ζώντων μόνον εἰς τὰ 77,1% ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθη ἰατρὸς ἢ μαῖα, ἡ ποσοστὸν κατὰ τὸν τοκετὸν, ἐκ τῶν θανόντων δὲ μόνον τὰ 84,3% ἐπιστοποιήθη ὑπὸ ἰατροῦ.

5) Ἐκ τῶν γάμων τὰ 92,0% αὐτῶν ἐτελέσθησαν μεταξὺ εἰς ἀγάμων συνερχομένων. Ἐκ τῶν θανόντων δὲ τὰ 25 9% τῶν ἀρρένων καὶ τὰ 21,0% τῶν θηλέων ἦσαν ἄγαμοι. Κατὰ τὸ 1937 τὰ 89,1% τῶν γάμων καὶ τὰ 93,3% τῶν νυμφῶν ἦλθον εἰς πρῶτον γάμον. Ἐκ τῶν θανόντων δὲ τὰ 51,8% τῶν ἀρρένων καὶ τὰ 46,1% τῶν θηλέων ἦσαν ἄγαμοι

6) Ἐπὶ 1000 γεννήσεων ζώντων προσώπων τὰ 15 (περίπου) ἦσαν ἐξώγαμα. Κατὰ τὸ 1937, ἐπὶ 1000 γεννήσεων ζώντων ἀντιστοιχοῦν 8 γεννήσεις ἐξωγάμων.

7) Ἐπὶ 1000 γεννήσεων θηλέων ἀντιστοιχοῦν 1.073 γεννήσεις ἀρρένων. Ἐπὶ 1000 δὲ θανάτων θηλέων ἀντιστοιχοῦν 1.020 θάνατοι ἀρρένων.

8) Ἐπὶ 10.000 γεννήσεων ζώντων ἀντιστοιχοῦν 8 θάνατοι κατὰ τὸν τοκετὸ κατὰ τὸ 1937, ἐπὶ 10.000 γεννήσεων ζώντων ἀντιστοιχοῦν 9 θάνατοι λόγω τοκετοῦ.

9) Ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τῶν γεννήσεων ἐπὶ τῶν θανάτων ἦτο 12 (περίπου) ἐπὶ πληθυσμοῦ 1000 ἀτόμων.

10) Αἱ σπουδαιότεραι αἰτίαι θανάτου ἦσαν τὰ καρδιακὰ νοσήματα, ὁ καρκίνος, αἱ ἀγγειακαὶ βλάβαι, ἡ γρίπη, τὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ ἀναπνευστικαὶ νοσοι τῆς ἀφρικῆς ἡλικίας.

Ἐνῷ τὸ Τουριστικὸν ρεῦμα ὀγκοῦται

ΣΟΒΑΡΑ Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΔΥΝΑΤΗ Η ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Κύριε Διευθυντά,

Εἴμαστε 110.000—115.000 χιλ κάτοικοι καὶ εὐρισκόμεθα οὕτως εἰπεῖν πέντε βήματα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Δι' ὅλα τὰ τουριστικὰ τοπεῖα καὶ διὰ τὰς ἀρχαιότητας ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ κόμβος τῆς κινήσεως. Φωνάζαμε ἡμεῖς οἱ Πατρινοὶ τὸ φέρρυ—μπάτ ἐδῶ. Ἤρθε, ἔφυγε με ὁ Θεὸς νὰ ἔλθη. Ἀλλὰ ἀπαιτήσαμε νὰ ἴδωμεν πού θὰ κοιμηθῆ τὸς ὁ κόσμος, πού ἄρχισε διὰ τὴν ἀγρυπνίαν μας νὰ μᾶς βρίζη, μὴ ἔχοντας κατάλληλα ξενοδοχεῖα ἀπαιτούμενα τουριστικῆς κινήσεως;

Θὰ πῆτε ὅτι εἶμαι ξενοδόχος ὅτι ἔπρεπε ἐγὼ νὰ τὸ προσέξω. Ἐγὼ ὡς ἄτομον τὸ ἐπρόσεξα καὶ ἐφώναξα καὶ διαμαρτυρήθην διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν. Ἤμουν ἐπὶ τοῦ προέδρου τῶν Ξενοδόχων καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ παραιτηθῶ διὰ τοὺς πάντας νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ τὰς εἰσηγήσεις μου. Ὑπάρχουν στὴν πόλιν μας 28 Ξενοδοχεῖα τὰ ὁποῖα λεγα: Τὰ 20 πρέπει νὰ κλεισθοῦν διὰ πάντα μίαν ἀποζημίωσιν τοῦ δίδωσι τὸ Κράτος μίαν φορὰν διότι εἶναι ὑπόχρεωμένη ἡ πολιτεία πρὸς αὐτοὺς, διότι εἶναι 51 ξενοδόχοι, καί, αὐτοί, καλῶς ἢ κακῶς ἐκράτησαν τὴν κίνησιν. Τὸ λεγα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθοῦν τὰ ξενοδοχεῖον ἐφάμιλλον πρὸς τὸ ἐξωτερικοῦ, πλὴν ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται σθην καὶ τώρα τὰ ἀρίστων γιὰ τοὺς. Ἐξ αἰτίας τῶν ἀνωφελῶν γων παρηγήθην. Δὲν μὲ ἀπασχολεῖ τώρα ἐθνικιουργήσαμε μεγάλο κακὸ καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἀπαιτοῦμεν κακὴν φήμην.

Δὲν μοῦ λένε οἱ κύριοι ἀναφορικῶς Διατί ιο φέρρυ— μπόυτ ἀρέσκει τὰ κάρεφαν καὶ δὲν ἀρέσκει προκυμαία ἢ ὁριστερὰ ἢ δεξιὰ λιμενοβραχίονος, Αὐτὰ εἶναι τὰ λια. Πη